

modernistă a cuiva. Respectul nostru pentru harul cu care l-a aflat, deslușindu-i palpitul omenesc și admirație pentru măiestria cu care ni l-a înfățișat cu o echipă din care doi experimentați, Nicolae Urs (*Jupân Dumitrache*) și Alexandru Geor-

gescu (*Ipingescu*), sunt contaminați de elanul irezistibil al tinerilor parteneri Vlad Zamfirescu (*Chiriac*), Simona Popescu (*Spiridon*), Silviu Biriș (*Rică Venturiano*), Luminița Erga (*Veta*), Alina Berzunțeanu (*Zița*).

Ioana ANGHEL-ICHIM

S-ar fi vrut o cronică...

Prin ce se definește ori se individualizează o generație?! Prin anul absolvirii, printr-un spirit comun, prin generarea unui curent de opinie ori a unei mode, elaborându-și un manifest? Poate.

Poate că cei care au studiat și au absolvit Facultatea de Teatru în anii '90, fie ei actori, regizori, teatrologi ori coregrafi, nu reprezintă o generație în sensul pur al cuvântului. Mai mult ca sigur nu sunt nici o generație de aur, nici de sacrificiu, nu au revoluționat sau inovat în vreun fel universul teatral românesc.

Poate că este vorba doar de promoții debusolate, cu profesori-mituri, secondati de asistenți neexperimentați, îndrumați uneori de profesori-fantomă, alteleori de adevărate personalități teatrale, într-un sistem pedagogic și metodologic aflat la răndu-i în derivă, dar căutându-și continuu drumul, într-un amestec de principii, de teorii și de tradiții. Așadar, școala postrevoluționară de teatru a îndrumat studenții cum a putut ea mai bine la momentul respectiv spre un teatru aflat și el într-un proces de transformare – de la o artă a subtextului, de la un teatru făcut cu pumnul și gura la unul totalmente libero în exprimare și concepție, în opțiune.

Poate că pe aceste nisipuri mișcătoare oamenii tineri din teatru nu au „dovedit” că reprezintă o generație... de aur, de sacrificiu, revoluționară... Și totuși, în cei câțiva ani de când joacă și montează absolvenți ai anilor '90, s-a putut vedea cu limpezime un lucru cert: sunt promoții de actori, regizori, teatrologi, coregrafi TALENTAȚII!!!

Toate aceste gânduri s-au îngmădit pe hârtie datorită bucuriei pe care mi-a provocat-o un spectacol cu „Noaptea

furtunoasă” a lui Caragiale pus în scenă de o tânără absolventă a unei școli particulare de regie – Teodora Câmpineanu – și jucat exemplar de tineri actori – Silviu Biriș (*Rică Venturiano*), Alina Berzunțeanu (*Zița*), Luminița Erga (*Veta*), Simona Popescu (*Spiridon*) și Vlad Zamfirescu (*Chiriac*). Lor li s-au alăturat mai puțin tinerii Alexandru Georgescu (*Nae Ipingescu*) și Nicolae Urs (*Jupân Dumitrache*).

De multă vreme renunțasem să cred că așa mai putea rade cu poftă la vreuna dintre comediile lui Caragiale. Când fiecare cunoaște textul aproape replică cu replică, când toți am văzut nenumărate montări, mă întrebam ce ar mai putea să urmeze măcar la *Noaptea furtunoasă*. Și totuși eu personal am primit o explicație clară – talentul. Doar talentul, desigur însoțit de multă, multă muncă, poate da unicitate și adevăr textului dramatic. Iar această montare, realizată într-o oarecare casă de cultură, făcută din sărăcie (nu au existat bani nici pentru montare, nici pentru plată, măcar simbolică, a artiștilor), debordează de farmec și umor, păstrând totodată sensul clasic al textului lui Caragiale. Fără urmă de pretenții originalo-novatoare, mahalaua reînvie autentic sub ochii noștri. Relațiile se conturează evident între personaje, replicile arhicunoscute sunt susținute actoricește impecabil.

Așadar, eu personal, cu toate că poate suna pompos, vreau să le mulțumesc celor ce „au făcut” această *Noapte furtunoasă* pentru că, încă o dată, cu acest spectacol, această generație, poate buimăcită de mersul istoriei, arată că are într-adevăr talent și, implicit, valoare! Există!